

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Варна , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павлина Г. Димитрова
Членове: Георги Н. Грънчев
                              Светла В. Даскалова

при участието на секретаря Петранка Ал. Паскалева
в присъствието на прокурора Владимир Чавдаров Станков (АП-Варна)
като разгледа докладваното от Павлина Г. Димитрова Въззивно частно
наказателно дело № 20213000600237 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА ЧЛ. 48 ВР. ЧЛ. 44 АЛ. 7 ОТ ЗЕЕЗА.

Пред настоящата инстанция е образувано производство по жалба на адв. Т. /АК-Варна/, в качеството му на защитник на М. Ж. М. за проверка на решение № 145/08.07.2021г. на ОС-Варна, постановено по ЧНД № 686/21г. по описа на същия съд. Последното е образувано по искане на прокурор при ОП-Варна на база на издадена на 15.06.2021г. от първоинстанционния съд в гр. Антверпен, Кралство Белгия, възоснова на заповед за арест, задочно издадена на 05.03.2021 год. от съдия-следовател при първоинстанционния съд в гр. Антверпен, Кралство Белгия, по производство № 2020/164. С решенето на ВОС е допуснато предаване на българския гражданин М. Ж. М. ЕГН: ***** на компетентните власти на издаващата държава Белгия с цел наказателно преследване за три престъпления – организиран грабеж, кражба и противозаконно лишаване от свобода, наказуеми съгласно чл.434, 461 пар. 1, 468, 469, 471, 472, 483 от наказателния закон на Кралство Белгия.

В жалбата си до въззивната инстанция защитникът на лицето, чието предаване се иска, оспорва правилността на решението на проверявания съд, навеждат се доводи за отсъствие на реквизитите, относно форма и съдържание на ЕЗА, предвидени в чл.37, ал.1,

т.5 от ЗЕЕЗА и недостатъчност на гаранциите по смисъла на чл.41, ал.3 от ЗЕЕЗА. Искането се отменя на решението на първостепенния съд и постановяване на отказ за предаване на М.М..

В съдебно заседание пред състава на АС-Варна защитникът на лицето, чието предаване се иска – адв. Ив. Т. /АК-Варна/ поддържа жалбата, навеждайки доводи във връзка с твърденията за неправилност и необоснованост на решението, като отново се твърди, че липсват гаранции в достатъчна степен във връзка със спазване на правото на защита на лицето от страна на молещата държава.

Представителят на АП-Варна изразява становище за неоснователност на жалбата.

Лицето, чието предаване се иска – М.М., моли да не бъде предаван на издаващата заповедта държава.

Съставът на Апелативен съд - Варна, след като взе предвид доводите на страните и материалите по делото, ревизирайки първоинстанционния съдебен акт, прие за установено следното: Жалбата е подадена в срок и е допустима, по същество се явява неоснователна по следните съображения:

В Окръжен съд - Варна по реда на чл. 44 от ЗЕЕЗА е било образувано съдебно производство по отношение на българския гражданин М. Ж. М. ЕГН: *****, за разглеждане на ЕЗА издадена на 15.06.2021г. от първоинстанционния съд в гр. Антверпен, Кралство Белгия, въз основа на заповед за арест, задочно издадена на 05.03.2021 год. от съдия-следовател при първоинстанционния съд в гр. Антверпен, Кралство Белгия, по производство № 2020/164, с искане за предаване на лицето с цел провеждане на наказателно преследване за деяния, квалифицирани от органите на издаващата държава като организиран грабеж, кражба и противозаконно лишаване от свобода, наказуеми съгласно чл.434, 461 ал.1, 468, 469, 471, 472, 483 от наказателния закон на Кралство Белгия.

За да се произнесе по същество на искането, първоинст. съд правилно и обосновано е съобразил всички изисквания на разпоредбите на глава V от ЗЕЕЗА, изследвайки ги поотделно, а именно: - Лицето, чието предаване се иска е български гражданин; - ЕЗА е издадена съобразно изискванията на разпоредбата на чл.37 ал.1 т. 1-7 от Закона, при наличие на изискуемите реквизити и е преведена на български език; - Деянията, описани в ЕЗА, съгласно изискванията на чл.36, ал.2 и ал.3, т. 18 и т. 16 ЗЕЕЗА, са наказуеми и по българското законодателство и съответстващи на престъпления по чл.199 ал.1 и чл.142а от НК. Максимално предвиденото наказание, съгласно правото на издаващата държава, което може да бъде наложено за посоченото престъпление, визираното в ЕЗА, е лишаване от свобода за срок от петнадесет до двадесет години. Тъй като посочените престъпления попадат в списъка престъпления по чл.2 т.2 от РР от 13.06.2002г. вр. чл. 36 ал. 3 от ЗЕЕЗА относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки, правилно и обосновано ВОС е приел, че двойна наказуемост не се изисква.

Съгласно разпоредбата на чл.5, § 3 от РР от 13 юни 2002 година относно

европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите-членки (2002/584/ПВР), според законодателството на изпълняващата държава-членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия - когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава-членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава-членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава-членка.

Обосновано ВОС е приел, че са налице предоставени гаранции от белгийските власти във връзка с изискванията на нормата на чл.41 ал. 3 от Закона – от приложеното по делото писмо /л.57 на ВОС/ на кралския прокурор при прокуратура - гр. Антверпен, Кралство Белгия - И. Делисен, може да се направи извода, че това писмо представлява гаранция по смисъла на чл. 41 ал.3 от ЗЕЕЗА, а с оглед на длъжността и компетенциите на издателя, същата е достатъчна за да се осигури необходимата закрила на българския гражданин, в случай на осъдителна присъда в държава - член на ЕС и възможността да изтърпи същата в родината си.

Тук следва да се коментират възраженията на защитника на лицето, чието предаване се иска, за липсата на достатъчно гаранции по отношение на подзащитния им от страна на издаващата държава– същите не се споделят: Белгия, като член на ЕС е ратифицирала източниците на първичното право на ЕС- Хартата за основните права, ЕКПЧ, които сами по себе си представляват основа за гарантиране на човешките права и свободи на всеки европейски гражданин, без значение от неговия етнос, пол, религия и раса. Колкото до процесуалното право на защита, освен посочените нормативни източници, са в действие и други процесуални общоевропейски инструменти /директиви, рамкови решения и други/, предоставящи достатъчно гаранции, че в съответствие с действащия в Белгия закон, лицето, чието предаване се иска, ще бъде защитено от професионален защитник.

Правилен и законосъобразен е направения извод от първоинст. съд за това, че не са налице както абсолютните предпоставки по смисъла на чл.39 от Закона за отказ да се изпълни ЕЗА, така и факултативните такива по чл. 40 от ЗЕЕЗА:

- Престъплението, за което е издадена заповедта, не е амнистирано в Република България - чл.39 т.1 ЗЕЕЗА; От материалите по делото не се установява исканото лице да е осъждано за същото престъпление, за което е издадена заповедта, с влязла в сила присъда на българския съд или на съда на трета държава членка и да изтърпява или да е изтърпяло наказанието, или присъдата не може да бъде приведена в изпълнение според законодателството на държавата, в която е осъдено-чл. 39 т.2 ЗЕЕЗА; - Лицето, чието предаване се иска не е малолетно съгласно българското законодателство — чл. 39 т.3 ЗЕЕЗА;- Липсват данни преди получаване на ЕЗА за престъплението, за което е издадена, лицето, чието предаване се иска да е привлечено като обвиняем или е подсъдим в Република; Н е са изтекли давностните срокове за наказателно преследване, с оглед

посоченото в ЕЗА, че деянията са извършени през различни часови диапазони на 19.10.2020г; Не са налице данни търсеното лице да е изтърпяло или изтърпява наказание в държава, която не е членка на Европейския съюз, по влязла в сила присъда за същото престъпление, за което е издадена заповедта, или присъдата не може да бъде изпълнена според законодателството на държавата, в която е осъдено; Предвид на това, че лицето, чието предаване се иска, не се търси за изпълнение на наказание, а с цел провеждане на наказателно преследване, то е безпредметно коментирането на основанията за отказ по чл.40 ал.2 от ЗЕЕЗА.

Направените възражения от защитата на лицето, чието предаване се иска, за това, че молещата държава не е конкретизирала степента на участие на българския гражданин М. в посочените престъпления се преценяват от настоящата инстанция като неоснователни - в достатъчна степен са описани действията на 5 съучастници при извършване на деянията /в това число и на жалб.М./, престъпленията са квалифицирани като кражба с насилие, в банда, през нощта, тежка кражба и противозаконно лишаване от свобода. Обстоятелствата, свързани с конкретните действия на всяко от лицата, включително и на М., не следва и не могат да бъдат обсъждани и отчитани от решаващия съд в настоящото производство по глава V от ЗЕЕЗА, с оглед принципът на взаимното признаване, заложен в наказателното правораздаване на РБ като член на ЕС от 2007г и проявяващ се в задължението на национален съд на една държава – членка на ЕС да изпълни правораздавателен акт, постановен в друга държава-членка, като акт на собствената му юрисдикция. Прилагането на принципа на взаимното признаване на съдебни актове, основаващ се на взаимното доверие между държавите-членки /техни институции и правораздавателни органи/, прави възможно еволюирането от класическия принцип на международно сътрудничество към една по-висша форма на международно съдействие за прилагане на съдебните актове. В основата на взаимното признаване следва да стои уважението към правото на другия и вяра в достигането от всяка държава-членка на минималния праг на защита на основните права на човека и на принципите на правовата държава. На този принцип се основава естеството на ЕЗА, приета чрез Рамково Решение от 13.06.2002 г., на базата на което е приет в бълг. законодателство ЗЕЕЗА. Чрез разпоредбите на тези два норм. акта се осигурява в една държава – членка прякото прилагане на заповед за задържане на едно лице, издадена от съдебен орган на друга държава от ЕС, с цел предаването му на тази държава-членка с оглед неговото наказателно преследване.

Отделно от това, в материалите по делото е налична /приложена към писмото от Началник отдел „СИРЕНЕ“ до ВОП/ А-форма /макар и непреведена на бълг. език/, във връзка с издадената от белгийските власти ЕЗА л.13-15 от ЧНД № 686 от 2021 г./ видно от съдържанието на която, с подробности е описано участието на М.М. в разследваната престъпна дейтелност.

Мотивите, касаещи предаването на лицето, обосновават и липса на промяна в

обстоятелствата досежно мярката за неотклонение „Задържане под стража“.

Изложеното обосновава извода за правилност на решението на ОС-Варна, респективно за неоснователност на жалбата, поради което и на основание чл. 48 ал. 3 вр ал. 1 от ЗЕЕЗА, настоящият състав на АС-Варна

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 145/08.07.2021г. на ОС-Варна, постановено по ЧНД № 686/21г. по описа на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____